

צילום: אוליבייה פיטוטי, 'הארץ'

תרבות

רון לשם

מראה שחורה

מאת פיני אסקל

אם יש גן עדן, לא תמצאו בו את רון לשם. חוטאים מסוגו, המעזים להציב תמונת מראה מול פני החברה האנושית, מגיעים בדרך כלל למרתפי הגיהנום. במקרה של לשם זו לא סתם מראה, כי אם מראה שחורה, סדוקה, המאיימת להתנפץ לאלפי רסיסים, כזו שתוכלו לזהות בה בקושי רב את בבואתכם המעוותת; ודאי אם מביטים בה דרך עיניים צעירות המטושטשות מדמעות ארבעה בנובמבר '95; ודאי אם בזהים בה דרך עיניים נבובות כתוצאה משימוש יתר בסמים וצריכה מופרזת של סרטוני פורנו בכיכובה של חברה לשכבה.

בשנה האחרונה אוחז לשם בשני קצותיו של חוט, שנדמה כי הושחל לחור תולעת ומחבר בדרך-לא-דרך בין שתי קבוצות. בצד האחד עומד "נוער הנרות" ובצד השני "הנוער של היום". אלו שהיו נערים בזמן רצח רבין, מרכז עלילת הסרט 'ימים נוראים' שמסופר מנקודת מבטו של הרוצח יגאל עמיר, הם כיום ההורים

של הנערים ב'אופוריה', העיבוד האמריקאי של HBO ולשם, לסדרה שהוליד כאן בישראל בתחילת העשור. זהו מסע בזמן שמכווץ את המרחק הבין-דורי, מדלג על פני יבשות וימים, מוחק פערים תרבותיים וגלובליים, משכתב ממדים ומקפל יקום שלם לתוך עצמו בעדינות של חדרנית מתחילה במלון בוטיק.

כנהוג בעיבודים ובביוגרפיות, תמיד ישנו עניין פעוט שדורש מהיוצר להתחשב בעניינים מדעיים כמו זמן ומרחב. במוחו של לשם זו כלל לא בעיה: חקר האמת פוגש כרגיל את הפנטזיה הריאליסטית כדי לברוא עולם מחדש. ואיזה מין עולם הוא זה; הקיצוני הפך מיינסטרים, ברוכים הבאים לגיהנום. ●

**אלו שהיו נערים
בזמן רצח רבין הם
כיום ההורים של
הנערים ב'אופוריה'**

תרבות

אבי נשר

הקולנוע המקומי באיש אחד

מאת רותם דנון

בפרוץ השנה העברית הקודמת עלה בבתי הקולנוע סרטו האחרון של אבי נשר, 'סיפור אחר'. בעוד שנה שבה נרשם שפל יחסי של צופים לקולנוע הישראלי, כ-350 אלף ישראלים הגיעו לצפות בו. מספרים שרק שוברי קופות ענק הוליוודיים מניבים בקומפלקסים המקומיים, בדרך כלל. למעשה, פחות מ-10% מפקדי בתי הקולנוע בישראל מגיעים לראות סרטים דוברי עברית. תקופות החסד שלהן זכה הקולנוע הישראלי בעשורים הראשונים לקום המדינה, ושוב לפני כעשור וקצת, מתקשות לשחזר את עצמן. למעשה טבלת הישראלים מול-זרים ללא נשר בעשור וחצי האחרונים, מראה תמונה

**בעודו עסוק בהשקת
'סיפור אחר' מדינה שלמה
נכנסה אל חייו, והחוויה
האישית שהעביר בסרט
הפכה מצמררת**

עגומה בהרבה. זה נשר - וכל השאר. כך, בתוך הסיטואציה הזו, אבי נשר הוא שחקן יוצא דופן. מנפיק להיטים חד-פעמי, שגם לא חושש ללכת למחוזות מסקרנים ומאתגרים במרקם הישראלי הרחב והשונה. התעוזה הזו לא מגבילה אותו, היא אף הופכת את החוויה הקולנועית לעשירה יותר, והרווח הוא כולו לטובת התרבות הקולנועית ולטובת צרכניה. באותו המועד המדובר פקד את נשר גם אסון אישי מחריד, עם מות בנו ארי ז"ל בתאונת דרכים. בעודו עסוק בהשקת סרט, מדינה שלמה נכנסה אל תוך חייו כשהוא אינו יכול להימלט מכך, והחוויה הקולנועית המאוד אישית שהעביר ב'סיפור אחר' הפכה מצמררת עשרת מונים, כנראה יותר מכל אפיזודה תרבותית אחרת שאנו זוכרים בקולנוע המקומי. לפני מספר חודשים הדליק משואה ביום העצמאות, במעמד מרגש עד דמעות. אחר כך נעלם מן העין הציבורית, כמו שהוא מעדיף, עד הלהיט הבא שלו. ●

צילום: נבדיאל בהרליה